

VYPRÁVĚNKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Jak se k nim lidé přirovnávají

František Zacharník

Petra Řezníčková

Vyprávěnky o zvířátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Zacharník
Vyprávěnky o zvířátkách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VYPRÁVĚNKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Jak se k nim lidé přirovnávají

 P R E S S

Brno
2016

OBSAH

- *Papoušek hrdina* 6
- *O chytrém oslovi* 15
- *O zatoulaném kuřeti* 21
- *Jak straka obrala zloděje* 28
- *O nepilné včelce Páje* 35
- *Jak si hrála myška s kotětem* 42
- *O černé ovečce* 49
- *Další přirovnání* 56
- *Schovaná se zvířátka* 72

*Když jsme byly malé, já, Eliška a moje sestřenice Sára, vymýšlel nám děda pohádky. Byly o princeznách, o princích i o divadle. Dokonce z nich vznikly knížky. A také jsme chtěly, aby nám něco vymyslel i o zvířátkách. No dobrá, řekl děda, který nám chtěl vždycky vyhovět. Ale budou to možná spíše příběhy než pohádky. Co byste řekly názvu vyprávěnky? Ale nejdřív se vás musím na něco zeptat. Lidé své vlastnosti často přirovnávají ke zvířatům. Znáte nějaká taková přirovnání? Třeba, řekla jsem, **mám hlad jako vlk**. Nebo, řekla Sára, je **chytrý jako opice**. No vidíte, a takových přirovnání je moc. Věděly byste něco o papouškovi? Nic nás nenapadlo. Víte, ptal se děda, co to znamená něco **papouškovat**? No, přemýšlela jsem chvíli, to je, když někdo něco pořád opakuje. Něco, přidala se Sára, co už řekl někdo před ním. Správně, pochválil nás děda. Poslechněte si příběh, který by se mohl jmenovat...*

PAPOUŠEK HRDINA

Jeden pán, řikejme mu třeba pan Novák, si koupil papouška. Žil totiž sám v malém domku na předměstí a plno dlouhých večerů, když přišel z práce, trávil o samotě. To víte, že mu bylo smutno. Nebyl úplně osamělý, to ne. Měl přátele z podniku, kde pracoval, a občas si s nimi někam vyšel. Jednou týdně také chodil s kamarády do místní hospůdky na kuželky a někdy přátelé navštívili jeho. Však to nebyl žádný škarohlíd – často v práci rozesmál kolegy novým vtipem, kamarády u piva veselou historkou, kterou si možná i vymyslel. Ale co naplat, pořád ještě zbývalo plno času, který trávil ve svém útulném domku sám. Ten si hezky opravil a zařídil. Jen mu chyběl někdo, s kým by se tu pobavil, s kým by se zasmál. Klidně by mi stačilo nějaké zvířátko, pomyslel si. Nejraději by si pořídil psa nebo kočku. Jenomže docela často musel jezdit na služební cesty, které zabraly dva i tři dny. Tak dlouho zavřený doma bych pejska ani ko-

čičku přece nenechal, dumal. A pak ho to napadlo: papoušek, to bude ono! Když mu dám do klece dost krmení a vody, tak ty tři dny přečká bez úhony. A vydal se do zverimexu.

Tam bylo, panečku, různých ptáků k vidění! Ani je neuměl pojmenovat. Jenže on měl stejně jasno. „Chtěl bych pěkného papouška, který se dobře naučí mluvit!“ oznámil mladému prodavači. „Není problém, pane! Tady na téhle stěně v těch klecích jsou samí papoušci. Můžete si vybrat,“ řekl prodavač. „Nechám si poradit. Který, myslíte, že se naučí mluvit nejrychleji?“ „Řekl bych, že tadyhle žako. Je tu jen krátce, ale už umí první slovo. Žako, nazdar!“ zavolal na papouška. „Nazdárrr!“ ozvalo se z klece. Panu Novákovi se na první pohled tenhle papoušek zalíbil. „Toho беру,“ řekl. „Jen mi řekněte, jak je starý?“ Prodavač se usmál. „Je mladý. A protože se papoušci dožívají kolem osmdesáti let, tak buďte klidný. Určitě vás přežije.“ A teď se zase rozesmál pan Novák. „To jste mě uklidnil. Tak ještě chci pěknou klec.“ Za chvíli vybrali krásnou, velkou klec s houpacím bidýlkem, krmítkem i pítkem. Nestálo to právě málo, ale pan Novák šel s veselou domů, nesl si klec s papouškem, přikrytou přehozem, a ještě si pohvizdoval.

Doma postavil klec s papouškem na hezké místo, kam viděl ze své oblíbené lenošky. „Nejdřív ti musím vymyslet nějaké jméno,“ dumal. „Já jsem Pepa, ale kamarádi mi říkají Pepíku. Ty jsi papoušek, tak budeš Papík!“

„Tak Papíku, jsme doma. Nazdar!“ zavolal a čekal, jestli žako odpoví. Ten ale mlčel. Nedivte se, byl v cizím prostředí, rozčileně se jen čepýřil. „No jo, musíš si tu nejdřív zvyknout, vid', kamaráde.“ To zvykání trvalo několik dní, žako pořád mlčel. Pan Novák už byl trochu zklamaný. Jednou se ale vracel z práce, v předsíni se zouval a věšel klíče, když najednou z pokoje uslyšel: „Nazdárrr!“ Žako ho vítal! Pan Novák hned radostně také volal: „Nazdar! Nazdar!“. Otevřel klec, pohladil papouška a nechal ho proletět po pokoji. Ten si mu nakonec sedl na rameno – a byli kamarádi.

„Teď tě naučím další slova, Papíku,“ rozhodl se pániček. Když se tak může říkat majitelům psů, tak proč ne papoušků, vid'te. Nejdříve ho napadlo slovo kamarád. Papoušek by to slovo určitě zvládl, vždyť je tam jeho oblíbené „rrr“. „Kamarrád!“ Jenže pan Novák se zamyslel: musím ho ukázat přátelům, až mě zase někdy přijdou navštívit. A taky je náležitě překvapit! Trvalo to dlouho, než žaka ta správná slova naučil. Už několikrát ho přátelé navštívili, ale to schoval klec

s papouškem v ložnici, přikryl ji přehozem a Papík ani nemukl. Když už si byl jistý, že papoušek umí vše, co ho naučil, pozval zase jednou přátele na návštěvu. Byl si jistý, že se Papík ozve, jen co někdo otevře dveře do předsíně. „Běžte napřed, kluci, podívám se ještě do schránky na dopisy.“ I starší pánové si říkají někdy kluci, to asi víte. Jen kamarádi vešli, ozvalo se z obýváku: „Nazdárrr, mizerro. Zdrrrhej, nebo střelím!“

Přátelé se zarazili, ale za chvíli jim to došlo a začali se smát, až se za břicho popadali. „Tys nám dal,“ volali na kamaráda. „Zase tvůj další žertík. Proč jsi nám neřekl, že máš papouška?“ „To by pak nebylo žádné překvapení. Však pojďte dál a přivítejte se.“ Jen vešli, Papík volal: „Nazdárrr!“ Na ten večer všichni dlouho vzpomínali...

Domek pana Nováka si jednou vyhlédl mladý zloděj. Pozoroval zvyky majitele a zjistil, že žije sám a někdy odjíždí na služební cesty. To bude hračka, tam se podívám, až zase pojede pryč, pomyslel si. Když jednou uviděl pana Nováka, jak odchází s kufríkem, bylo mu jasné, že večer nebude v domku nikdo. V noci, když byl všude klid, vzal si své náradí a šel na lup. Jedním z paklíčů se mu podařilo otevřít dveře a vešel do předsíně. Rozsvítil si jen baterku. Ale vtom uslyšel: „Nazdarr, mizerro! Zdrřej, nebo střelím!“ Strašně se polekal – nebyl to žádný hrdina –, otočil se, zabouchl dveře a utíkal do noci.

Když se pan Novák druhý den vrátil z cesty, podivil se, že není zamčeno. Asi jsem zapomněl, pomyslel si. „Nazdar, kamaráde!“ volal už z předsíně. „Nazdárrr, mizerro!“ odpověděl Papík. Protože v bytě bylo všechno v pořádku, ani ho nenapadlo, že se tu mohlo něco stát.

Netrvalo dlouho a policisté zloděje dopadli při jiné krádeži. U výslechu se přiznal i k dalším. Dokonce řekl, jak se vloupal k panu Novákovi. Ten ho prý ale zahnal a chtěl ho i zastřelit! Policisté pozvali tedy pana Nováka. „Minulý měsíc, třináctého v úterý, vás chtěl vykrást zloděj a vy jste mu vyhrožoval zastřelením,“ řekl přísně policista. „Vy snad máte nějakou střelnou zbraň? A máte i zbrojní pas?“ „To tedy nemám. A ten den jsem byl na druhém konci republiky na služební cestě. To vám lehce dokážu.“ „A bydlí s vámi ještě někdo?“ pokračoval druhý vyšetřovatel. „Ne. Totiž vlastně...“ nedořekl pan Novák a začal se hrozitánsky smát. Nebyl k utišení. „Pane

Nováku,“ káral ho policista, „tady jste u výslechu, ne na zábavném pořadu!“ „Promiňte, pánové. Hned vše vysvětlím. Ale nejlépe a nejrychleji by to bylo u mne doma.“ „Stejně jsme se k vám chtěli podívat na zámek. Tak pojedme.“

Jen vstoupili do předsíně, ozvalo se: „Nazdarr, mizerro! Zdrhrhej, nebo střelím!“ Jeden z policistů málem sahal po své zbrani, ale okamžitě oba hned pochopili, o co jde. A tentokrát se dali do smíchu oni. „Takže zloděje zahnal zřejmě váš papoušek.“ „Už to tak bude. Pojdte se na něho podívat. Papíku, pozdrav pány. Ale jenom nazdar!“ Žako řekl způsobně: „Nazdarrr...“

Policisté odešli. Jen upozornili pana Nováka, aby si opatřil lepší zámek. Ten pustil Papíka, který se několikrát prolétl po pokoji a pak si mu sedl na rameno. „Jsi hrdina a můj nejlepší kamarád!“ Když uslyšel tuhle pochvalu, řekl najednou papoušek, který už to slovo slyšel mockrát: „Kamarrád!“

K o n e c

Tak jestlipak znáte ještě nějaká další zvířecí přirovnání? ptal se děda. Já znám, hlásila jsem se jako ve škole, třeba **bil se jako lev**. Tak tomu snad rozumí každý – někdo udatně hájí něco, bojuje za něco a nemusí zrovna používat pěsti. Já znám třeba úsloví **pyšný jako páv**, přidala se Sára. To se asi říká proto, že páv, třeba u nás v ZOO, předvádí svůj vějíř krásného perí všem okolo. Správně, řekl děda. **Tvrdohlavý jako mezek**. Už jste to někdy slyšely? To je, když někdo urputně trvá na svém, i když to nemusí být pravda. A znáte něco o jeho příbuzném, o oslovi? Asi jen to, že je také někdy tvrdohlavý, jako ten mezek. Nebo se někdo hloupý přirovnává k oslovi. Říká se **hloupý osel**. Maminka mi někdy říkala ty oslíku, vzpomněla jsem si. A já vám něco povím, řekl děda, co se ovšem bude jmenovat...

O CHYTRÉM OSLOVI

Oslů – těch čtyřnohých – u nás už uvidíme málo. Nej-
spíš jen v ZOO. Ale jsou země, kde osel patří stále
i mezi dopravní prostředky. Nevěříte? Tak se podí-
vejme třeba od nás na jih, do Řecka. Je to krásná země,
obklopená mořem a spoustou ostrovů. Na jednom
z nich žil starý pán Stavros. Od moře hned stoupají
do nitra ostrova hory a kousek pod nimi bydlel. Měl
ovocnou zahradu a obdělával i pole, kde pěstoval
zeleninu. Rajčata, papriky, okurky, v sadu dozrávaly
meruňky, později třeba fíky a olivy. Vždycky v sobotu
vozil svou úrodu dolů, do městečka u moře, kde se
konal trh. Tam prodával, co dovezl, aby měl na živo-
bytí. A jak to své zboží dovážel? No měl přece svého
osla Bipa! Toho zapřáhl do malého vozíku a jeli. Ně-
kdy, bylo-li úrody míň, mu dal na hřbet jen dva velké
koše. Osel, ač se to nezdá, má sílu a vytrvalost. Klidně
si na něho mohl i sednout jako na koně. Ale Stavros
šel pěkně vedle osla. Vydali se úzkou cestičkou, která

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.